Ч. 136 Второк 20 Червня (2 Липня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в п. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Мудрість і мораль наших політиків.

III.

Пос. Романчук, взглядно п. Поступишин, голосить засаду, щоби з дрібних річий не робити великих і не вводити бляґи, але сам не держить ся тої засади і робить одно й друге таки зараз в тій самій хвили і на тім самім місци, де виголошує повисшу засаду. Бо й що-ж подумати о тій новій кривді, яка діє ся рускому народови, а котру аж так великому політикови як п. Поступишин удало ся викрити і представити в правдивім сьвітлі: Слухай народе і величай своїх політиків, що так пильно вишукують найменші твої кривди! Що з того, що у тебе суть більші? Ті більші — то дурниця, але отті дрібні то вже не дають тобі дихати. Слухайже:

„Жалувано ся у нас нераз — пише п. Поступишин в „Ділі“ — що на зелізницях не хотять приймати посилок фрахтових з рускими написами. Отже п. Романчук удав ся до президиї ґен. дирекциї зелізниць державних і там довідав ся, що в спільних постановах для транспорту посилок посьпішних і франкових в обсягу австрийско-угорских і босаньско-герцеговиньских зелізниць містить ся додаткова постанова до §. 51, після котрої написів і підписів в листах фрахтових не можна уміщати письмами грецким, турецким, гебрайским, ну тай кирилицею. А кирилиця то преці руске письмо; що єї уживають також і Серби та Болгари то річи не зміняє. Русинам стала ся кривда і пос. Романчук обіцяв постарати ся, щоби тая кривда була усунена, бо п. Поступишин каже: „Обовязком послів буде старати ся о знесене згаданого розпоряджeня“ — а тимчасом радить, щоби руска публика упоминала ся частійше о права свого язика.

Ну, чи не чиста се бляґа і чи не робить ся тут із дрібних річий великих? Насамперед не можна ще ніяк сказати, щоби заказ уживаня кирилиці відносив ся просто до Русинів і як-раз був вимірений лиш против них; нам навіть видить ся, і то певно скорше можна припускати, що коли укладано ту постанову, то о Русинах тогди ніхто й не думав. Але з другої сторони не скажемо, щоби в тій постанові не було кривди й для Русинів. Лиш от що: та кривда так маловажна, так незначна, що про ню й не варто би говорити. Коби лиш й всі кривди були так маловажні як та, то народови рускому ще би якось дихало ся на сьвіті. Чи то може у нас так великий рух торговельний і промисловий, що згадане розпорядженє могло би нам робити фактично якусь шкоду? Чи може нема у нас важнійших справ, котрими повинні би заняти ся наші посли і о котрі повинна упоминати ся вся руска публика на кождім кроці? Та ба, коли ми маємо великих політиків до малих річий, коли ті політики не видять иншого способу веденя політики лиш той, щоби викликувати в народі невдоволене всілякими дрібними і малозначними справами! Инші народи ставлять такі справи, як отся, аж на послідним пляні, а у нас ставить ся їх на першім. Деякі з наших політиків, видко, поставили собі за задачу недопустити до того, щоби наша суспільність успокоїла ся і війшла сама в себе, та розглянулась добре, що для неї більше а що менше важне, що треба зробити насамперед, а що можна лишити на пізнійше. Для того то ті політики не знають иншої роботи як лиш маловажними річами морочити людем голови а крутаниною, бляґою і простою брехнею робити заколот в народі.

Дальший доказ, як у нас деякі політики понимають свою задачу нехай послужать слідуючі факти.

Наші читателі знають вже із недавної новинки про ту брехню яку пустило „Діло“ і єго дописуватель з Бережанщини про рух виборчий в Бережанщині. Вина „Діла“ не була би ще в тім така велика, що оно повірило свому дописувателеви, котрий як показалось не з тих людий, що люблять лиш правду говорити. Але й дописувателеви можна би простити, як би він лиш сю або ту кандидатуру поборював честним способом. Та бо ні; дописуватель „Діла“ пустив ся на брехню, а „Діло“ за ним побріхує. Як звістно, в Бережанщині поставлено кандидатуру о. Пюрка і завязано комітет виборчий, до котрого між иншими увійшов також і бережаньский міщанин і півець церковний п. Сойка. О тім, видко, знав дуже добре дописуватель „Діла“, бо в першій своїй дописи згадав о тім, що до комітету увійшов дяк п. Сойка. Але вже в другій дописи сподобалось єму зробити з п. Сойки, півця церковного, бернардина. Трудно припустити, щоби „Діло“ було дійстно на стілько наївне і повірило, що той п. Сойка, член руского комітету виборчого, єсть бернардином, але єму сподобалась та брехня дописувателя, раз, видко, яко „дуже зручний маневр політичний“ — бо у нас, бачите, брехні і крутанини уважають ся за „маневри політичні“ — а відтак і длятого, що ся брехня і „Ділу“ була дуже на руку, укована зовсім в єго дусі, і оно подало єї з великим вдоволенем до прилюдної відомости. Коли-ж опісля предсідатель комітету надіслав „Ділу“ спростоване тої брехні, то „Діло“ не обмежи-

---

16)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.

(З норвеского).

(Дальше).

Сіневе все ще дуже пильно силяла ягоди на стебло і, схиливши голову, не дивила ся в сторону Торберна.

Він приступив до неї з боку і хотів поглянути їй в лице, але она немов догадуючись его наміру, повернула ся в инший бік.

Тоді став він побоюватись, що до нічого не договорить ся.

— Сінневе — сказав — ти маєш мені щось сказати, правда?

Она поглянула на него і засьміялась.

— А щож такого маю тобі казати? — спитала.

Він почув, що вся єго відвага повертає і хотів єї обійміти, але як раз, коли наблизив ся до неї, найшла на него якась така несьміливість, що він спинив ся і лише спитав цілком смирно:

— Інґрід мусїла з тобою говорити?

— Говорила — відповіла Сінневе.

— Ну, то ти все таки маєш мені щось сказати — повторив і на ново до неї наблизив ся.

— І ти також — відповіла — і сховала перед ним лице.

— Певне, що маю — сказав Торберн і був би радо вхопив єї за руку, але она насилювала тепер ягоди на стебло ще скорше як перед тим.

— То страшно погано — відозвавсь — що ти мене так знеохочуєш.

Він не міг бачити, чи она сьміє ся з того, тому не знав, як має дальше говорити.

— Одним словом — крикнув нагле голосно, хоч не цілком твердо — що ти зробила з моїм письмом?

Она мовчки відвернула ся. Він пійшов за нею, положив їй руку на плече і нахилив ся до неї.

— Відповідж! — шепнув...

— Я єго спалила.

Скоро вхопив єї в обійми і обернув єї лицем до себе, але побачивши, що она трохи не плаче, стратив знов відвагу і пустив єї.

„То дивно, що їй так скоро на плач збирає ся“ — погадав.

Втім спитала Сінневе тихим голосом:

— На що ти писав то письмо?

— Преці Інґрід мусїла тобі сказати причину?

— Ну, так, она сказала, але — то було з твоєї сторони дуже погано.

— Отець так хотів.

— Тимчасом....

— Він гадав, що я лишу ся калікою на ціле житє, отже сказав мені, що від того часу буде він старати ся на мене.

Тепер показала ся Інґрід і они пішли дальше.

— Я тебе ніколи так не любив, як тоді, коли гадав, що вже тебе не дістану — сказав Торберн.

— Чоловік пізнає себе найліпше тоді, коли сам над собою думає — відповіла.

— Тоді найлекше пізнаємо, хто має над нами найбільшу власть — відповів Торберн звучним голосом і поважно поступав попри неї.

Тепер вже не рвала ягід.

— Хочеш? — спитала і подала єму стебло з насилянними ягодами.

— Дякую — сказав і вхопив сю руку, що подавала єму ягоди.

— Найліпше буде — докинув трохи тремтячим голосом — єсли всьо остане по давному.

— Справді так, — шепнула ледве чутно і відвернула ся.

Они ішли знов одно попри друге і як довго она мовчала, не сьмів він ні єї доторкнутись ні заговорити до неї; але єму стало нараз незвичайно легко і голова єму закрутилась. Всьо танцювало перед єго очима і коли в тій хвили вийшли на горбок, звідки можна було видіти Сольбакен, то єму здавало ся, що він вже ціле житє там мешкав і єго тягнуло туди немов до рідні.

лось лиш на самім спростованю, але додало ще коментар, в котрім оправдує брехню і звалює ще вину на президию комітету.

А як же навзати отсе поступоване „Діла“? В 132 ч. подало „Діло“ за другими ґазетами вість про розмову Є. Вел. Цїсаря з пос. Барвіньским підчас серклю по обіді делеґацийнім, а подало єї в слїдуючий спосіб:

„Цїсар сказав: Мусите тут задержати ся довше. — Барвіньский: Так, В. Вел..., однак надїю ся, що полагодимо буджет і инші наглячі справи до кінця липня. — Цїсар: Але ви би раді вже домів вертати, *ви-ж маєте богато роботи в справах шкільних?* — Барвіньский: Стараю ся по силах причинити ся до культурного піднесеня народу руского. — Цїсар: Дуже гарно“.

Мимо волї приходить кождому зараз на гадку, длячого подало „Дїло“ слова Монарха о роботї пос. Барвіньского в справах шкільних визначним письмом (курзивою), а длячого не подало так само визначним письмом слова похвали і признаня, які висказав Монарх пос. Барвіньскому? А треба-ж ще знати як „Дїло“ передало в рускім перекладї ті слова. Neue fr. Presse, котра завсїгди вірно подає такі вісти, а з котрої певно й „Дїло“ взяло свою інформацию, написала так: Kaiser: Sie möchten aber auch schon nach Hause. Sie haben viel in Schulangelegenheiten zu thun. — Питаємо ся тепер звідки взяло „Дїло“ в перекладї тоє „*ви-ж*“ і звідки той знак запитаня. Та-ж той додаток при слові „ви“, мусїв би в нїмецкій мові бути заступлений словом „ja“. (Sie haben ja) і означав би що-найменше здивоване або якесь невдоволене. Не вже-ж в головах полїтиків з „Дїла“ зродила ся гадка, що Монарх хотїв тими словами зробити докір пос. Барвіньскому? Коли-б так дїйстно було, то таким полїтикам, — по словам також одного із наших полїтиків, котрий подібно але трохи драстичнїйше до всїх Русинів говорить — вівцї заганяти, а не полїтику робити. Хиба-ж полїтики з „Дїла“ думають, що Є. Вел. Цїсар заняв також „відпорне становище“ і приступив до табору „Дїла“?

Коли-ж не фальшиве зрозуміне цїсарских слів, а просто лиш злоба була причиною, задля котрої „Дїло“ перекрутило ті слова і старало ся надати їм иншого значіня, щоби в очах своїх читателів понизити чоловіка, котрий фактично став ся нинї посередником між Короною а руским народом, а котрого Монарх відзначає похвалами, то сьвідчить се хиба лиш о великім моральнім упадку орґану, котрий сьміє ще і має лице називати себе „народним“. Не ми, але таки москвофільский орґан написав преці недавно тому цитуючи „Дїло“: „Кажет ся що і „Галичанин“ не мог би лучше представити характера і цїлей комітета п. Барвіньского“.... Тут була бесїда про рух виборчий, але то само можна сказати о „Дїлї“ і в сїм випадку — лїпше й „Галичанин“ не перекрутив би факту. Чи-ж диво, що такому „народному“ орґанови, кождий плює в очи? Але він все-таки вмавляє в себе що то дощ іде.

Перегляд полїтичний.

В ситуациї внутрішної нашої полїтики нїчо не змінило ся, а в уґрупованю партий парляментарних не видко доси також нїякої зміни. Суть лиш ознаки, що часть Молодочехів готова уступити із свого дотеперішного становища, щоби по можности статись в осени партиєю правительственною. Нинї мають в Литомерицях зібрати ся ческі Нїмцї і, здаєсь виступлять против нїмецких лїбералів за то, що они ідуть занадто під лад жидівским впливам.

З Петербурга доносять, що тамошні круги фінансові занепокоїли ся тим дуже, що Хінцї не хотять приймити позички за посередництвом Росиї. Росийский посол в Пекінї телеґрафував, що робить в сїм напрямі всякі заходи, і справа ще не закінчена, але нема вигляду, щоби Хінцї на то пристали.

Новинки.

Львів дня 1 липня 1895.

— **Дирекция ц. к. рускої ґімназиї у Львові** оповіщує: Іспити вступні до I кляси ц. к. академічної ґімназиї у Львові розпічнуть ся в суботу дня 13 липня о годинї 10 перед полуднем. Ученики, що схотять піддати ся тому іспитови, мають явити ся в означенім часї в канцеляриї Дирекциї ґімназияльної і предложити метрику хрещеня, сьвідоцтво щіпленої або відбутої віспи і сьвідоцтво зі школи людової, наколи ходили до школи. Також мають з собою принести папір полїніований на три задачі письменні, перо і атрамент і книжку руску та нїмецку з IV кл. людової. По відбутю іспиту з добрим успіхом, мають зложити таксу вписову 2 зр. 10 зр. і на средства наукові 1 зр., разом 3 зр. 10 зр. — З Дирекциї ц. к. академічної ґімназиї у Львові дня 29 червня 1895. — *А. Тороньский.*

— **Комітет інтернату для учеників ц. к. Семинариї учительской в Самборі** розписує нинїшним конкурс в цїли приміщеня в нїм 100 учеників в роцї 1895/6 під слїдуючими услівями: 1) Комітет бурси прийме 90 кандидатів найбіднїйших за місячною доплатою по 3 зр. в готівцї з гори і забезпечує їм мешкане, харч, услугу, сьвітло, пране і книжки шкільні, а також старанний надзір родительский. 2) Крім того прийме комітет 10 учеників за повною оплатою по 12 зр. місячно з гори. 3) Поданя о приняте до бурси треба вносити на руки Дирекциї ц. к. Семинариї в Самборі найдальше до кінця липня с. р., до котрих треба долучити: а) сьвідоцтво убожества, б) послїдне сьвідоцтво шкільне, що найменше з добрим успіхом, в) метрику родженя, г) декларацию потверджену начальником громади і урядом парохіяльним на протяг цїлого року шкільного, в наслїдок котрої обовязані будуть платити точно що місяця з гори повисше сказану оплату і дати синам 4 пари біля, 4 простирала, 4 пішви, 6 хустинок до носа, 4 ручники, 2 пари чобіт в добрім ставї, вкінци сїнник, покривало і два нові одїня. Все біле має бути назначене. 4) Ученики курсу приготовляючого будуть приняті поки-що провізорично аж до зложеня іспиту вступного і виказаня добрими поступами в науцї в часї одного місяця, чи суть відповідно приспособлені до користаня з наук їм подаваних. Наколиб оказалось по першім місяци, що ученики курсу суть невідповідно приспособлені і не роблять поступів, будуть видалені з інтернату, а на їх місце прийме комітет гіднїйших. 5) Вкінци оплачують родичі принятого до бурси питомця 1 зр. з гори на цїлий рік за знищене інвентаря. — З комітету бурси для кандидатів Семинариї учительскої. В Самборі 30 червня 1895. — *Керекярто.*

— **Вступні іспити до I-ої кляси рускої ґімназиї в Коломиї і до кляси приготовляючої** при сїй ґімназиї будуть відбувати ся перед фе-

---

„Піду з нею зараз аж до єї хати“ — погадав собі і чим довше приглядав ся хуторови, тим більше набирав відваги і тим упірнїйше придержував ся своєї гадки. „Отець мусить менї помочи“ — гадав — „я того не видержу; мушу піти на Сольбакен!“ І він ішов що раз скорше, все наперед. Всьо накруги сияло в єго очах. — „Нинї, нинї, мусить ся всьо рішити; не жду анї хвилї!“ Він чув себе таким сильним, що не знав, куди свою силу дївати.

— Таж ти вкінци утїкнеш від мене — почув за собою приязний голос.

То говорила Сінневе, що не могла зійти з ним і лишила ся з заду.

Засоромлений вернув ся і наближаючи ся до неї з розпостертими раменами гадав: „Тепер піднесу єї на руках понад себе!“ Але коли опинив ся коло неї, не стало єму відваги.

— Алеж я скоро іду — відозвав ся.

— А вжеж що скоро — відповіла.

Між тим вийшли на гостинець і тут Інґрід, котрої цїлий час не було видко, опинила ся нагле за ними.

— Тепер вже не підете самі — сказала.

Торберн стрепенув ся, здавалось єму, що розлука прийшла за скоро; але й Сінневі зробило ся нїяково.

— Я так богато хотїв тобі ще сказати — шепнув.

Она не могла здержати ся, щоби не усьміхнутись.

— Ну, то другим разом надоложумо собі — сказав і схопив єї за руку.

Она подивилась на него, але так якось щиро, що в нїм аж серце забилось і в єго голові майнула гадка: „Піду зараз з нею до єї родичів!“ Але она легко витягнула руку, обернула ся спокійно до Інґріди, попращала ся з нею і поволи пішла дорогою домів. Він не сьмів іти за нею.

Торберн і Інґрід пішли лїсом до дому.

— Ну, ви обоє може аж тепер виговорили ся? — спитала Інґрід.

— Нї, не було часу — відповів Торберн і скоро пішов наперед, немов би хотїв оминути дальших питань....

— А що? — спитав Земунд, поглядаючи на вийшовші дїти зза стола.

Торберн нїчого не відповів; перейшов півперек комнати до лавки і здоймив з себе новий жупан. Інґрід війшла за ним усьміхаючись. Земунд їв дальше і лише від часу до часу поглядав на Торберна і усьміхав ся.

— Ходїть їсти — відозвавсь відтак — юшка вистине.

— Спасибі, не хочу — сказав Торберн і сів на лавку

— Так? — і Земунд їв дальше. По хвили докинув:

— Ви нинї якось дуже скоро вийшли з церкви.

— Ми хотїли з людьми поговорити — сказав Торберн.

— Ну, а поговорив?

— Або я знаю? — відповів Торберн.

— Отто диво! — сказав Земунд, не перестаючи їсти.

Коли попоїв, встав, підійшов до вікна і хвилю постояв; відтак нагле обернув ся і сказав до Торберна:

— Ходи, підемо подивити ся на поле.

Торберн зараз зірвав ся.

— Ба — та надїнь що на себе.

Торберн, що доси сидїв в сорочцї, сягнув за старим жупаном, що висїв над ним на стїнї.

— Таж видиш, що я в новім однїню — сказав Земунд.

Торберн надїв також новий жупан і они вийшли, наперед отець, відтак син.

Пішли дорогою в долину.

— Підемо до ячменю? — спитав Торберн.

— Нї, насамперед оглянемо пшеницю — відповів Земунд.

Як раз в сїй хвили, коли вийшли на гостинець над'їхав поволи віз дорогою.

— То Нордгавска фіра — сказав Земунд.

— Молоді їдуть — відповів Торберн.

Наблизивши ся до Ґранлїден, віз задержав ся.

— Она таки хороша жінка, тота Маріт Нордгавґ — шепотїв Земунд, не зводячи з неї очий. Она сидїла на возї оперта плечима о заденок; голову обвинула легко одною хусткою, а через плече перекинула другу. Своїми великими очима мірила обох мужчин а в єї енерґічних і гарних чертах лиця не можна було добачити нї найменшого порушеня. Єї чоловік був дуже блїдий і сухий, єго лице мало той лагідний вираз, що знаменує людий, терплячих тайну гризоту.

— Оглядаєте ваші засіви? — спитав.

— Ая — відповів Земинд.

— Сего року добре зародило.

— Певне — могло бути гірше....

— Пізно вертаєте з церкви — сказав Торберн.

— Ми пращали ся зі знакомими, а їх не мало у нас — відповів молодий чоловік.

— Абож ти де виїздиш? — питав Земунд.

— Виїзджаю....

— Далеко?

— О, — досить.

— Кудиж?

— До Америки.

— До Америки! — крикнули рівночасно отець і син.

— Лише що оженив ся! — додав Земунд.

Молодий чоловік усьміхнув ся:

риями в днях 15 і 16 липня, а по фериях 1 і 2 вересня с. р. Ученики, що хотять здавати іспит, повинні зголосити ся в товаристві родичів або опікунів днем перед назначеним терміном в канцеляриї гімназиї і принести з собою метрику (без сеї безусловно зголошеня не будуть увзглядненi), а ученики, котрі скінчили IV-ту взглядно III-ту клясу народної школи, також шкільне сьвідоцтво.

— **Деканом виділу правничого на університеті у Львові** вибраний на рік шкільний 1895 6 професор др. Станіслав Старжиньский.

— **З львівскої архиепархії.** Презенти одержали: на Колоколин о. Петро Петрицкий місцевий завідатель, а на Луку малу о. Ем. Мальчиньский сотрудник з Тернополя.

— **Філія „Просьвіти" в Станіславові** на жадане сьвященників з околиці, котрі в сьвято сьв. Йоана Хрестителя не могли би приїхати, відложила загальні збори членів філії на відповідний день в осени. В неділю-ж 7-го н. ст. липня уряджує філія два відчити: господарский і економічний в сали Зедельмаєрівскій о $4\frac{1}{2}$ години по полудни. На сї відчити запрошує членів філії і гостий. Поміж відчитами відсьпіває хор міщаньский з Тисмениці кілька руских народних пісень.

— **Стипендию імени Михайла Білецкого** 150 зр. річно надав митроп. Ординарият Антонови Добряньському, ученикови V-ої кляси гімназиї в Сяноцї.

— **Концерт в память Тараса Шевченка в Гусятині** — як доносять — відложено на день 11-го липня с. р.

— **В Кранцберзі** (повіта самбірского) буде з днем 5 н. ст. липня с. р. отворена при тамошнім урядї почтовім стация телеграфу з ограниченою службою денною.

— **Краєвий президент Буковини** гр. Гоес від'їздить сего тиждня на шістьтиждневу відпустку на свої добра в Каринтиї. Єго місце буде заступати правительственний радник Вільгельм Помпе.

— **З войскових арештів** 30 полку піхоти у Львові утїкло двох арештантів, Яцишин і Тичиньский. Яцишина придержала патруля войскова ще тої самої ночи, Тичиньский зник без слїду зі Львова.

— **З статистики міста Станїславова.** Перед 38 роками після конскрипциї з 1858 року, числив Станїславів 11.782 мешканців без войскової залоги, а то: 3610 або 30 прц. римо-католиків, 1085 або 9 прц. греко-католиків, 6920 або 59 прц. жидів і около 2 прц. инших віроісповідань. Після конскрипциї з 1890 р. було в Станїславові 20.345 мешканців без войскової залоги, а то: 5723 або 28 прц. римо-католиків, 2609 або 13 прц. греко-католиків та 11.743 або 57 прц. жидів.

— **Участник битви під Сольферіно.** Дня 24 червня с. р. минуло 26 лїт від памятної битви під Сольферіно в часї австрийско-француской війни 1859 року. В тій битві брали участь майже всї галицко-рускі полки. А тепер служить з тих участників лише один войсковий капелян о. Климентий Литиньский.

— **Не виполов проса — та й уже не виполе.** З Лагодова, повіта перемишляньского доносять: Господар Павло Возьний дав поле на спілку Ількови Палчиньскому з тим, щоби Ілько засїяв просо, обробив, а відтак з ним подїлив ся. Ілько засїяв поле просом, однак полоти якось не спішив ся, думаючи вперед свій власний ґрунт обробити. Павлови се не подобало ся. Сеї середи товк він каміне на гостинци на „Проходах" і як-раз надійшов туди Ілько по горівку. Стали балакати, а опісля прийшло до суперечки, серед котрої Василь ударив Ілька бияком від каміня так нещасливо, що той на місци упав неживий. Убийника віддано до суду.

— **Місто Гамбурґ,** котре підчас торжеств в Кільонїї приймало нїмецкого цїсаря Вільгельма і запрошених гостий, видало немало гроша на ту цїль. Спершу обчислено видатки на 500.000 марок, потім підвисшено їх на 1,500.000 марок, а вкінци досягла сума аж до висоти 3,000.000 марок.

— **Круки заїли.** В Страйнан на Угорщинї лучила ся сими днями страшна пригода. Зарібниця працювала коло будови дому і лишила в тїни коло плота свою дитину. За годину почула она страшний крик. Прибігла до своєї дитини і побачила на нїй двох круків. Коли їх відігнала, побачила страшно закровавлене лице дитини. Круки видзьобали дитинї очи, відірвали уха і ніс і вирвали язик, коли нещаслива дитина в плачу отворила уста.

— **Ретельність мужчин і жінок.** Один богач в Ню-Йорцї хотїв випробовати ретельність своїх краянів і краянок. В тій цїли купив шість пуляресів, наповнив їх грішми і вложив в кождий свою візитову карту. Порозкидавши їх по улицях, ждав, чи вернуть ся они до него назад. На другий день принесено єму пять пуляресів назад — а всїх їх понаходили женщини. Шестого пуляреса він не одержав; після всяких доходжень найшов его — мужчина.

— **Як американьскі мілїонери уживають своїх гроший.** Американьскі мілїонери старають ся один другого перевисшити при весїлях. Недавно тому вийшла замуж донька Ґульда за француского графа Кастеляна. Весїлє відбуло ся з такою пишнотою, що думали з тим вже осягнути найбільший степень. Весїльні дарунки самі мали вартість 400.000 долярів. Але вже два місяцї по тім весїлю перевисшено Ґульда. Дня 6-го с. м. вийшла знов замуж донька мілїонера Віліяма Слоана (жена его есть донькою помершого Вандербільта, котрий лишив їй 200 мілїонів долярів) за Джемса Бурдена молодшого, котрий має лише з своїх фабрик річного доходу більше як один мілїон долярів. Пишнота, з якою відбуло ся весїлє, перевисшає все доси бувале. Гостий привезено і відвезено назад в осібних потягах, котрі зложені були з самих препишно уряджених вагонів, а при кождім потягу грала музика. Весїльні дарунки мають вартість 700.000 долярів. Обраховують, що цїле весїлє коштувало один мілїон долярів.

— **Померли:** Дня 26 червня в Тарнові Серафина з Яворовских Чорненькова, жена комісаря скарбового; — в Долинї Іларий Яворовский, директор тамошної повітової каси щадничої, бувший сотрудник польских дневників; — у Львові Іван Келер, бувший сьпівак польскої опери і учитель сьпіву в 80-тім роцї житя; — о. Юліян Рожанковский, парох в Молодятині, дек. пістиньского, дня 25 червня в 49-тім роцї житя, заразивши ся пятнистим тифом при сповіди недужого.

— І лис не хотїв утїкати, бо погадав собі, що его ноги болять — та зловив ся в лапку.

Маріт подивила ся насамперед на него, відтак на других, єї лице зарумянилось, але нї одна черта его не порушилась.

— А твоя жінка їде також — спитав Земунд.

— Нї, она не їде.

— В Америцї — кажуть — можна легко розбогатїти — сказав Торберн, щоби не урвати розмови.

— Та так кажуть — відповів молодий жених.

— Не знаю, що тобі є, — відозвавсь Земунд — таж Нордгавґ дуже добрий хутір.

— Там за богато господарів — відповів. Жінка знов поглянула на него.

— Один другому на заваді — додав.

— Ну, то щаслива дорога — сказав Земунд і подав єму руку. — Дай, тобі, Боже, чого бажаєш.

Торберн бистро поглянув на свого шкільного товариша і сказав:

— Заки від'їдеш мушу з тобою поговорити.

— Добре, тїшить мене, що маю з ким щиро розмовити — відповів товариш, суваючи бичем по земли.

— Прийди і відвідай нас — сказала Маріт.

Торберн і Земунд поглянули неї з зачудованем; они цїлком забули, що Маріт має такий лагідний голос.

Він рушив дальше. Поволи посував ся наперед, порох закурив ся, а вечірне сьвітло заходячого сонця осьвічувало его. Марітина ясна шовкова хустка ярко відбивала від єї темного одягу — відтак прийшов горбок і молода пара зникла....

Довго ішли мовчки отець з сином.

— Менї здає ся, що богато часу уплине заки він верне — сказав вкінци Торберн.

— То було би найлїпше — відповів Земунд. — Не найшов щастя вріднім краю, то з Богом!

І знов ішли мовчки.

— Та ідете попри пшеницю і не дивите ся? — сказав Торберн.

— Як будемо вертати, то оглянемо єї.

Пішли дальше. Торберн не сьмів питати, куди ідуть, він лише догадував ся, бо вже минули границю свого поля.

IX.

Ґутторм і Карен Сольбакен вже пообідали, як вбігла до хати Сінневе, червона і задихана.

— Де-ж ти, дїтинко, доси була? — спитала мати.

— Я лишила ся з Інґрідою — відповіла Сінневе здіймаючи з себе хустки. Між тим шукав отець в полици за книжкою.

— І що ви такого говорили, що так забарилась?

— От, нїчого.

— Ну, то лїпше було би, як би ти була ішла з нами — сказала мати і поставила їй їсти.

Сінневе сїла за стіл, а мати сїдаючи напротив неї говорила:

— Чи ще хто був з вами?

— Був — відповіла Сінневе.

— Дїтина-ж може говорити з людьми — відозвав ся Ґутторм.

— Певне, що може — сказала мати вже приязнїйше, — але все таки повинна би держати ся родичів.

На се нїхто не відповів.

(Конець буде.)

Штука, наука і лїтература.

— **„Зорі" ч. 12** містить: Продовжене романа-хронїки О. Я. Кониского „Грішники"; — Якова Щоголева „Над потоком"; — початок оповіданя М. Заволоки „Особисте щастє"; — продовжене Чайченкового перекладу Шілерової драми „Вільгельм Тель"; — статую Е. В. „В столїтні роковини уродин П. Шафарика"; — продовжене студиї О. Я. Кониского „Т. Шевченко підчас висшого розцьвіту його кебети, до арешту його (1845—1847)"; докінчене статї Д. Пісочиня „Памяти Олександра Кистяківского"; — оповістки і критичні замітки (Ост. Макарушки рецензия на поезиї Осипа Маковея); — „В справі премійованої драми „Мужичка", відповідь Миколи Вороного на лист Ванченка-Писанецкого і хронїку, бібліоґрафію та посмертні оповістки. — З ілюстраций містить се число „Зорі": „Селяни з Красова, повіта львівского, „Почаївска Лавра на Волині" і вид улиці в Дідушицях коло Стрия.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. ґенеральна Дирекция зелїзниць державних** розписує оферту на будову дому адмінїстрацийного для ц. к. Дирекциї руху у Львові. Кошти будови виносять в приближеню 304.500 зр. а. в. Дотичні пляни, услівя і опис будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї руху у Львові, де також формулярі офертові можна дістати. Оферти мають бути віддані найпізнїйше до 12-ої години в полудне дня 9 липня 1895 в ц. к. Дирекциї руху у Львові. Звертає ся увагу на те, що лиш такі оферти на увзглядненє своєї оферти числити можуть, котрі, в спосіб всякі сумніви виключаючий, викажуть свою спосібність до виконаня обнятих робіт, так зі взгляду технїчного як маєткового, і котрі підпишуть в офертї означені прилоги.

Телеграми.

Відень 1 липня. Єї Вел. Цїсарева виїхала на чотиронедїльну курацию до Бардієва на Угорщинї.

Берлин 1 липня. На тутешній почтї викрито сеї ночи пачку, адресовану до полковника полициї Кравзого, в котрій була машина вибухова.

Мадрид 1 липня. Розійшлась чутка, що проводира ворохобників на Кубі, Маце, зловлено.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% " буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	4½% пожичку угорскої желізної дороги державної
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінацийну угорску
4½% листи Банку краєвого	
4½% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнізацийні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Стация зелізниці **Мушина-Криниця**
з Кракова 8 *год.*
зі Львова 12 „
з Пешту 12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (в Галичині)

Найзасібнійша щава зелізиста.

В місци:
почта *три рази денно,* телеґраф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелізничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лічниці: климат підальпейский, купелі зелізисті, засібні в вільний квас углевий, огрівані методою Щварца (в р. 1894 видано їх 40.000).

Купелі боровінові, парою огрівані (в р. 1894 видано їх 16 500)

Купелі ґазові: з чистого квасу углевого.

Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом спецپялїста Дра Г. Еберса (в р. 1894 видано 28.000 процедур гидропатичних).

Питє від мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лічнича. Купелі річні і спадові.**

Лікар здроєвий Др. Л. Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 14 лікарів вільно практикуючих.

Проходи. Дуже великий парк смерековий знаменито удержуваний. Близші і дальші прогулки в чудові Карпати.

Уряджене для ріжних грий товариских (крокет, Lawn tenuis і т. п.).

Помешканя. Більше як 1500 покоїв в комфортом умебльованих, з комплетною постелею, услугою, дзвінками електричними, печами і т. д.

Костел католицкий і церков. Величавий **дім здроєвий,** кілька реставрациї, кілька пансіонатів приватних, молочарні, цукорні.

Музика здроєва під проводом А. Вроньского від **21 мая.** Сталий **театр,** концерта.

Заведенє фотоґрафічне „Мария" зі Львова. Читальня дневників і випожичальня книжок.

Фреквенция в р. 1894 4650 осіб.

Сезон від 15 мая до 30 вересня.

В Маю, Червню і Вересню ціни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені.

Розсилка води мінеральної від Цьвітня до Падолиста, склади у всіх більших містах в краю і за границею.

В місяци липни и серпни убогим жадні пільги, як увільненє від такс здроєвих і т. п. уділені не будуть.

На жаданє уділяє обяснень 36

Ц. к. Заряд здроєвий в Криниці.

Земля на продаж.

Двірский обшар в Ступници, почтова і зелізнича стация Кранцберґ

продає парцелями землю

скілько морґів хто хоче, именно:

орне поле, сїножати і лїс.

Щирі народолюбці, особливо в повітах, навіщених еміґрацийною горячкою, повинні би звернути увагу селян, що лїпше лишити ся в краю між своїми, як іти в сьвіт за очи на певну погибель.

За суму, котрої ледве стане на дорогу до Бразилії, можна в краю набути землю.

В Ступници можна купити добрі і дуже дешеві землї на сплату після умови.

Близші пояснення подає:

Антоний Чайковский

парох в Ступници.

Почтова і зелізнича стация Дубляни-Кранцберґ коло Самбора. 58

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y"

може лише се бюро анонси приймати.

ГАЛИЦКИЙ БАНК КРЕДИТОВИЙ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

4% Асигнати касові

з 30 дневним виповідженєм

3½% Асигнати касові

з 8 дневним виповідженєм, всїже звагодячі ся в обіві

4½% Асигнати касові

з 90 дневним виповідженєм, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневным терміном виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890. 7 Дирекция.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.